

Arrest

nr. 209 581 van 19 september 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verbleef van 22 augustus 2017 tot 19 maart 2018 in het Rijk.

Op 5 april 2018 kwam verzoekster opnieuw het Rijk binnen.

Op 15 mei 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: P., L. (...)
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

(x) de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 22/08/2017 tot 19/03/2018 en hier sinds 05/04/2018 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 05/04/2018 start de referentieperiode van 180 dagen op 08/10/2017.

-betrokkene heeft hier 163 dagen verbleven van 08/10/2017 tot 19/03/2018, zodoende had hij/zij bij binnenkomst op 05/04/2018 geen recht meer op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/14, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten en van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoekster:

1) conform artikel 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk als vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht, langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Dat deze motivering manifest ontoereikend is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing manifest ontoereikend of niet afdoende is. Zij verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster “conform artikel 7, al.1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk als vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht, langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20,

Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd” en stelt dat deze motivering manifest ontoereikend is.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad wordt gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet werd afgegeven omdat zij als vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht, langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst heeft verbleven of het tegendeel niet kan aantonen. Verzoekster gaat met haar theoretisch betoog echter volledig voorbij aan de verdere motivering van het bevel, waarin deze bepaling op de volgende wijze op verzoeksters concrete situatie werd toegepast:

“Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 22/08/2017 tot 19/03/2018 en hier sinds 05/04/2018 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 05/04/2018 start de referentieperiode van 180 dagen op 08/10/2017.

-betrokkene heeft hier 163 dagen verbleven van 08/10/2017 tot 19/03/2018, zodoende had hij/zij bij binnenkomst op 05/04/2018 geen recht meer op verblijf.”

Uit deze motivering, waarop verzoekster niet ingaat en die zij dan ook niet weerlegt, blijkt duidelijk waarom de gemachtigde op grond van voormelde wetsbepaling overging tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster acht verder nog de zorgvuldigheidsplicht geschonden, nu hieruit voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen relevante stukken over te leggen. De Raad wijst erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekster betwist echter de feiten niet zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en laat na uiteen te zetten welke stukken zij dan wel had willen overmaken aan het bestuur of welke inlichtingen zij had willen geven die tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Waar verzoekster verder nog artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de redelijkheidsplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij nalaat toe te lichten op welke manier de bestreden beslissing deze wetsbepaling of het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt. Deze onderdelen van het middel werden dan ook niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES